

LAIVAS

No. 33. Metai X

Rugpj.-August 9, 1930

RSR valst.
respublikas
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

KORINT. 10, 6—13.

BROLIAI: negeiskime pikta, kaip kad jie geidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kaikurie iš jų, kaip yra parašyta. Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kaikurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimts trys tūkstančiai. Negundykite Kristaus, kaip kaikurie iš jų gundė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip kaikurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytų. Visa tai jiems atsitiko, kaip vaizduotas pamokymas, parašyta gi mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabaigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, tevezdi, kad nepultų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra išikimas; Jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų bet dar padarys toki

E v a n g e l i j a

LUK. 19, 41—47.

ANUO metu Jėzus prisiartinęs į Jeruzalę ir matydamas miestą, Jis verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta! Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tavo pilimu, apguls tave, suspaus tave iš visur; parbloš ant žemės tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto. Įėjęs į bažnyčią, Jis pradėjo varyti laukan parduodančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: Mano namai maldos namai. Jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindinę. Jis mokino kasdien bažnyčioje.

išėjimą iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

MALDA LAIMINGOS MIRTIES.

O Marija! atmint man toje valandoje, kada mano siela skirsis su tuo visu, kas žemiška ir kada stosiu savo teisėjo akyvaizdoje; būk man tada Motina ir galinga užtarėja, papildydama Jėzaus nuopelnais tai, ko man trūks Dievo svarstyklėse.

O Šv. Juozapai, mano galingas Tėve! Tu, kuris saldžioj ramybėje atidavei savo sielą dangiškajam Tėvui Jėzaus ir Marijos globoje, prašau, atmint mane toje taip sunkioje valandoje ir būk man tėvu tada, kada pasaulis, it šešelis išnyks iš akių, išaušus amžinybės aušrai. Amen.

Vyskupas Būčys Italų Spaudoje.

Dienraštis "Draugas" paduoda sekančias žinias:

"Osservatorio Romano," Vatikano dienraštis, 1930 m. liepos 10 d. N. 159 (28,309) įdėjo žymioje vietoje platų aprašymą apie Jo Ekscelenciją vyskupą Būčį, kuris dabar priėmė naują vardą — vyskupas Petras.

Pagal Osservatorio Romano Jo Ekscelencija vyskupas Petras Būčys yra parašęs įvairių spausdintų raštų 216 ir liusuosai kalba aštuoniomis kalbomis.

Jo konsekracija į bizantijos — slavų apeigų vyskupas įvyko liepos 6 d. 1930 m. šv. Klemento bazilikoje, dalyvaujant lietuviams kunigams ir Lietuvos episkopato atstovui.

Toliau Osservatorio Romano rašo:

Vyskupas Būčys yra gimęs 20 rugpiučio d. 1872 m. Šakių apskrityje, Lietuvoje, kuri tais laikais buvo Rusų imperijos dalis.

Nuo 1880 m. pradėjo mokytis Slaviukuose, o paskui lankė Marijampolės gimnaziją.

1890 m. jį stojo į Kunigų Seminariją Seinuose, o nuo 1895 mokėsi Peterburgo Dvasiškoje Akademijoje, kurią pabaigęs tapo išventintas į kunigus kovo 25 d. 1899 m. vyskupo Karolio Niedzialkowskio. Paskui jį išvyko pagilinti teologijos mokslą į katalikišką Universitetą Friburge, kur tuomet apologetiką dėstė P. Albertas Maria Weiss, ir liepos mėnesyje 1901 m. gavo teologijos daktaro laipsnį. Jo mokslinis veikalas: "Šv. Stanislovas vyskupas ir kankinys" buvo išspausdintas sekančiais metais.

Sugrįžęs iš užsienių, trumpą laiką buvo Slavikų par. vikaru. 1902 metų pradžioje buvo paskirtas filosofijos profesoriumi į Kunigų Seminariją Seinuose. O jau rugsėjo mėn. 1902 m. buvo pakviestas į Peterburgo Dvasinę Akademiją dė-

styti fundamentalinę teologiją ir apologetiką. 1912 m. tapo paskirtas Akademijos vice-ректорiumi.

Beprofesoriodamas Dvasinėje Akademijoje tarp 1902 ir 1906 m. buvo dvasios tėvu Ozerovo prieglaudoje ir teikdavo įvairias apologetines konferencijas.

Kas sekmadienį po pietų turėdavo katalikams studentams apologetines paskaitas. Jo darbštumas nežinojo ribų. Jisai teikdavo pagalbos Šventosios Šeimynos ir pranciškonų prieglaudose Peterburge, be to gelbėjo dviem pašalpinėm lietuvių draugijom. Buvo nuodėmklausiu Uršuliečių ir Marijos Dukterų; dažnai sakydavo pamokslus daugelyje bažnyčių, o taipgi pašventino naują bažnyčią Teriokuos, Suomijoje.

Jo darbuotė atvertė į Katalikų Bažnyčią daug garbingų šeimynų. Parašė daug straipsnių, gindamas tikrąjį tikėjimą, rusų laikraščiuose: "Novoje Vremia," "Riec," "Rus" ir "Birževyia Viedomosti." Savo apologetinius raštus talpindavo Peterburgo, Varšavos, Vilniaus, Kauno ir kituose laikraščiuose.

1909 m. bal. 29 įstojo į Kunigų Marijonų Kongregaciją ir sekančiais 1910 m. rugsėjo m. padarė pirmuosius įžadus, o 1917 m. amžinuosius.

Nuo spalio mėn. 1915 m. iki vas. m. 1916 m. apsigyveno netoli Maskvos, Izmailovkoj ir teikė katalikams pabėgėliams pagalbos.

Žymiai pakenkęs savo sveikatai, per Romą išvyko Chicagon pas Marijonus. Čia jį redagavo katalikišką dienraštį "Draugas" ir buvo šv. Kazimiero Sėsėrų kapelionu.

1921 m. buvo parkviestas Lietuvon, kur Apšvietos ministeris jam pavedė steigiamojo Lietuvoje Universiteto statutą pagaminti. Dirbo taip gi prie katalikų laikraščių.

Atsisakęs nuo pasiūlytų Užsienių reikalų ministerio portfelio ir nuo Ambasadoriaus Paryžiuje, įėjo į naujai suorganizuoto Universiteto profesūrą. 1922 m. buvo išrinktas teologijos fakulteto dekanu, 1923 Universiteto vice-ректорiumi, o 1924 Universiteto rektoriumi.

Nuo 1922 m. buvo Lietuvos vyskupų bažnytiniuose reikaluose Įgaliotiniu ir nuo 1926 iki 1928 m. vyriausiu sekretoriumi Katalikų Veikimo Centre.

Per visuotiną Marijonų Kongregacijos Kapitulą 1923 jisai buvo išrinktas General vikaru ir, mirus 1927 m. Vyriausiam Vadovui Arkivyskupui Jurgiui Matulevičiui, buvo išrinktas į jo vietą.

Atsisakęs iš Universiteto 1928 m., atvyko Romon, kur buvo perkelta Marijonų generaliniai namai.

Marijonų Namuose Romoje atidaryta

specialė prieglauda kunigams rusams, artimai bendradarbiaujant "Rusų Kolegijai" ir vyskupui d'Herbigny, Rusijai atversti Komisijos pirmininkui. Šv. Tėvas Pijus XI paskyrė 1929 m. vysk. Būčį tos komisijos patarėju.

Paskutinėje Konsistorijoje Jo Šventenybė Pijus XI, paskyrė J. M. Petrą Būčį tituliariu Olimpo bizantijos — slavų apeigų vyskupu."

Tame pačiame laikraštyje yra žinia, jog šv. Tėvas priėmė privatinėje Audiencijoje J. E. vyskupą Petrą Būčį liepos 8 d. š. m.

Iš kitų šaltinių sužinojome, jog J. E. vyskupas Petras yra paskirtas Apaštalinu Vizitatoriumi visų unitų. Taigi, naujas didelis darbas. Jo tiesioginė užduotis bus — pagelbėti susivienyti su Kristaus Bažnyčia slavų tautų schizmatikams.

A. A. Kun. Mikas Cybelis.

Stebėtini ir nesuprantami yra Viešpaties Dievo keliai! Evangelijos žodžiai yra šventi — "nežinai nė dienos, nė valandos." Kun. Mikas Cybelis, Šv. Jo no Apaštalo parapijos klebonas, Yonkers, N. Y. išvyko į Lietuvą atlankyti savųjų ir čia jį ištiko didžiausioji žmogaus nelaimė — mirtis. Jisai prigėrė 21 dieną liepos Palangoje, Baltijos iūrose.

Kun. Mikas Cybelis gimė Semeliškės parapijoje, Kietaviškio valsčiuje. Pradinį mokslą ėjo savo vietinėje mokykloje; aukštesnį — Vilniuje. Visiems yra žinomas lietuvių persekiojimas anais laikais Vilniaus seminarijoje. Šių tai nepalankių aplinkybių verčiamas ir jaunas Mikas atvyko Amerikon. Pastojo į švenč. Marijos Seminariją Baltimore, Md. Teologijos mokslų eiti dvasinė valdžia jauna klieriką pasiuntė į Šveicariją, į garsųjį Friburgo univer-

sitetą, kurį kun. Mikas Cybelis baigė jau karui siaučiant.

Negalėdamas aplankyti savos tėvynės, jaunasai kunigas atvyko į Ameriką ir čia New Yorko mieste Aušros Vartų parapijoje pas kun. Šeštoką atlaikė savo primicijas. Dvasinė valdžia jį paskyrė į Sioux City, Iowa, tvarkyti lietuvišką parapiją, kurioje jisai ir darbavosi keletą metų.

Iš Sioux City kun. M. Cybelis perėjo į Dayton, vėliau į Akron, Ohio. Šioje paskutinėje parapijoje jam teko patirti daug nemalonumų; priešai sudegino net kleboniją. Bet kun. M. Cybelis nenusiminė; jam visą gyvenimą teko pirmose pradalgėse dirbti. Jojo širdis jį traukė į Lietuvą. Todėl jisai galutinai visa likvidavo ir išsiruošė tėviškėn. Bet atvažiavęs į New Yorką, rado naują dirvą. Tuomet Yonkers lietuvių ieškojo lietuvių kunigo. Kun. Šeš-

toko kviečiamas, Kun. M. Cybelis pa-keičia savo planus ir pasilieka Yonkers, N. Y.

Čia ir buvo sunki dirva. Lietuvių ne daug. Dvasinė valdžia, matydama, kad žmonėms sunkiai eisis su finan-sais, neleido bažnyčios statyti. Reikėjo glaustis prie svetimtaučių. Taip ir vargo klebonas su žmonėmis. Dabar, kun. M. Cybeliui mirus, Yonkers nesusilauks savo bažnyčios.

Kun. M. Cybelis buvo žymus visuomeninkas. Nebuvo sekėjas, bet vadas. Turėjo savo nuomonę, kurią drįso pa-reikšti. Tiesa, ne visuomet jį ai supuo-lė su viešąja ideologija, bet visgi tai buvo visuomenės darbininko nuomonė, su kuria kitiems reikėjo skaitytis. Kun. M. Cybelis buvo vienu tų garsiųjų as-menų, prie kurių prikibo valdžia per Federacijos seimą Baltimore, Md. 1918 metais, kad jisai palinkęs vokiečių pu-sės. Jisai drįso ir valdžiai pareikšti kas yra smerktina.

Prieš dešimtį metų mes turėjome daugiau savo laikraščių. Juose žymiai bendradarbiavo kun. M. Cybelis. Jisai rašinėjo į įvairius mūsų lietuviškus ka-talikiškus laikraščius, pasirašinėdamas po straipsniais savais inicialais arba slapyvarde Mikas Dūmys. Kai kuriuose tų laikų mėnraščiuose tilpo jojo kele-ta studijų, kurios parodo kun. M. Cy-belio erudiciją ir gyvenimo pažinimą.

Ne tik tai raštais pasižymėjo kun. M. Cybelis. Jisai buvo žymus pamokslininkas ir kalbėtojas. Ypatingai jam se-kėsi gražiai kalbėti. Kur būdavo iškil-mės, vakarienės, prakalbos, kun. M. Cybelis buvo mėgiamas kalbėtojas. Jo-jo kalbose buvo daug humoristikos, ir tai labai sekmingos, kas, žinoma, žmo-nėms daugiausia patikdavo.

Ne vien bėgama is reikalais kun. M. Cybelis užsiiminėjo. Kas jį arčiau

pažino, tai sužinojo, kad jisai buvo gi-lesnio mokslo žmogus. Jisai labai mė-go šv. Raštą. Be abejo, jisai to pamė-gimo įgijo Friburgo universitete. Pas jį radosi didelis šv. Rašto veikalų rinki-nys. Jisai studijavo ir ruošė didesnį veikalą, tik tai nuolatinis parapijos dar-bas jam trukdė. Važiuodamas iš Akron, Ohio, į Lietuvą savo knygyną jisai ati-davė Bernaičių Kolegijai, pasilaikydama savo specialiųjų studijų knygas. Gai-la, kad darbas nematė užbaigos.

Kun. M. Cybelis buvo dar jaunas žmogus, per 40 metų. Gimęs ir augęs Vilnijoje, jisai visa širdimi mylėjo tą kraštą, kuris tiek daug politiniai turė-jo nukentėti. Kun. M. Cybelis, kaip a-nais laikais buvo mada, rusų raštuose buvo užrašytas Cibulskis. Ir tik tai čia, pasiekęs laisvės šalį, jisai pasiėmė sa-vo seną garbingą dzūkišką pavardę Cybelis. Kaip jojo visa kunigo ir vi-suomeninko darbuotė buvo idealistinio pobūdžio, taip ir jisai pats buvo idea-listas. Žinoma, idealistams gyvenime nesiseka. Todel ir kun. M. Cybeliui rei-kėjo patirti daug nepasisekimo.

Šiandie jisai, užbaigęs savo kelionės vargus, pasiekė amžinos laimės. Ne-malonu mirti, kuomet mirtis yra anks-tyba ir nelaukta, bet tasai mūsų nelai-mingo gyvenimo dėsnys mums dar aiš-kiau parodo, kad "nežinai, žmogaus, kuomet reikės mirti." Tepasilieka a. a. kun. Miko Cybelio gyvenimas ir mirtis mums paraginimu dirbti uoliau Dievo garbei bei savo tautos gerovei ir būti nuolatos pasiruošę kelionei į Amžinybę.

J. N.

Kataliko Visuomeniškos Pareigos.

Rašo: *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*

(Tąsa).

Antroji pareiga. Kiekviena visuomenė reikalinga yra įvairių patarnavimų. Kadangi vienas žmogus negali nudirbti visų darbų, visuomenei naudingų, atsiranda reikalo darbus padalinti. Darbai yra dalinami ir sulig užsiėmimais ir sulig luomais. Antroji tad mūsų pareiga yra dirbti naudingą visuomenei darbą. Duoną reikia uždirbti, nes ji verčia tinginio valgoma, kaip tinkamai šią tiesą išreiškia lietuvių priežodis.

Duoną reikia uždirbti tinkamu ir naudingu darbu, nevalia pelnyti sau pragyvenimo suktybėmis, biržų spekuliacijomis, lošimais kortomis ir kitais panašiais būdais.

Europoje yra maža respublika Monte Carlo, kuri gyvena vien iš lošimo. Turtuoliai ar manantieji praturtėti, prakiša tenai savo turtą, o kaip kada ir gyvybę ir iš to gyvena visa respublika. Katalikybės šviesoje yra tai spelunca latronum — latrų lindynė, nes latrų apiplėšimas ir lošikų skiriasi vienas nuo kito tik apiplėšimo būdu: vienas jėga, kitas suktybe, abiejų padariniai yra tie patys.

Nuo darbo pareigos yra liوسي tik seni, maži ir ligoniai; jų reikalus privalo aprūpinti tinkamas visuomenės sutvarkymas.

O turtuoliai, kas paklaus, ar jie nėra liوسي nuo darbo? Juk jie užsimoka už sau pristatytus daiktus, nieko neskriaudžia, kam jiems dirbti?

Turtuoliai nėra liوسي nuo darbo pareigų. Turtuolis neminta dolerių, tik duona, o tą reikia padaryti, nei nesivelka doleriais, o tik drabužiais, o tuos reikia pasiūti, nei nelenda po doleriu lijanč, bet

ieško pastogės, o tą reikia pastatyti. Žodžiu ir turtuolis gyvena kitų žmonių darbais, tad privalo darbu ir atsilyginti.

Nuneškime turtuolį ten, kur nėra žmonių, o jis pasidarys paskutinis vargšas su visais savo turtais. Kuomet atsitinka, kad žymi visuomenės dalis nustoja dirbusi, viskas ima brangti, nuo ko nukentčia labai neturtingoji visuomenės dalis.

Trečioji pareiga — luomo pasirinkimas. Yra pareigų, kurios savo esmėje yra visuomeniškos, be kurių nėra viena visuomenė negali apsieiti, to dėliai visuomenė turi teisių jas prižiūrėti ir norintiems jas eiti duoti ypatingų įgaliojimų. Tie įgaliojimai ir sudaro įvairius luomus. Nieks pav. negali sukurti šeimos, nei tapti dvasiškiu be tam tikro visuomenės įgaliojimo, nes tų luomų darbai turi ypatingos reikšmės visuomenėms.

Luomas skiriasi nuo paprasto užsiėmimo tuom, kad paprastas užsiėmimas nėra pastovus dalykas, nei nereikalauja nuo visuomenės įgaliojimų. Nėra tad darbininko luomo, ar darbdavio, vargšo, ar turtuolio, ūkininko, ar pramonininko, bet moterystės, dvasiško, vienuolijės yra luomai.

Ką sako katalikybė luomo atžvilgiu? Nevalia žmogui eiti per gyvenimą liusiai be jokio luomo.

Pareigos šeimos žvilgsniu. Visuomenės pagrindas, gyvo kūno narvelis yra šeima.

Prigimties pareiga yra sukurti šeimą.

Jeigu kas nenorėtų stoti moterystės luoman vien tik dėl to, kad ten yra sunkios pareigos, kad vienam be jokių pareigų yra dikčiau lengviau eiti per gyvenimą, nusikalstų prieš visuomenę, o tuom pačiu ir prieš katalikybę. Visuomenė bando kandžioti senus kavalierius ir senmerges, jiems mokesčius uždėti.

Merginos čionai yra greičiau pateisimos, nes šeimos pareiga nevaržo žmogaus taip, kad mergina būtinai turėtų ištekėti, kas pirmas pasisuks. Gal nepasitaikant surast tinkamo žmogaus, o juk čionai pasirinkimas ne vien leistinas, bet ir privalomas, todėl gali atsitikti, kad ir norint sukurti šeimą, nepasiseks tai padaryti. Tik tuomet, turėdama daugiau laiko, neprivalėtų jo gaišinti madų sekiojimu, ar savo kūno lepinimu, o tik susiieškoti sau tinkamo darbo ar tai mokykloje, ar ligoninėje, ar našlaitnamyje; tuomet praleis gyvenimą labai naudingai. Jeigu-gi pradės užsiiminėti niekais, pradės globoti šunis, kates, o neapkęsti žmonių, tai bus gyvenimas visiškai priešingas katalikybei.

Seni kavalieriai šiuo žvilgsniu yra mažiau pateisunami, nes jie turi daugiau progos pasišvęsti šeimai.

Nuo šeimos pareigų yra liuosi tik tie asmenys, kurie, prisiimdami ant savęs aukštesnes pareigas, negali jų suderinti su šeimos pareigomis, kaip štai kunigai, vienuoliai, vienuolės. Bažnyčios mintis yra, kad šie asmenys pašvęstų visą savo laiką, visas savo jėgas žmonijos dvasiškai naudai.

Visuomenės netik neturi nuostolio iš tokio pasišventimo, bet gauna tos naudos, kurios nesuteikia nei vienas kitas luomas. Juk visuomenė tai ne galvijų kaiminė, bet žmonių susispietimas krūvon, kad bendromis jėgomis siektų tų turtų, kurie padaro žmogų žmogum, kurie atskiria jį nuo gyvulio, būtent siekti dvasios turtų.

Kiekvienas darbas yra geriau atliekamas specialisto, kuris yra jam pašventęs visą savo gyvenimą; todėl ir dvasios srityje turi būti specialistai, kurie visais žmogui prieinamais būdais siekia didinti žmonijos dvasišką turtą.

Draugijos ir politinės partijos. Ar yra kataliko pareiga priklausyti prie draugi-

jų ir politinių partijų? Jeigu imsime žodį pareiga griežtoje prasmėje, tai turime pasakyti, kad tokios pareigos nėra, nes niekur nėra ji įsakyta. Kas kita yra dalyvauti rinkimuose; čion yra pareiga, nes apsilėidimas pareikšti savo nuomonę, klaidingai išsprendžia daugumos norus. Tuomet atsitinka, kad mažuma ima valdyti didžiumą, o tas yra priešinga teisingumo dėsniams.

Kataliko pareigos Bažnyčios linkui.

Viskas, kas tapo iki šiol pasakyta apie žmogaus pareigas žemiškosios visuomenės linkui, tinka pakartoti ir rišant to paties žmogaus pareigas Bažnyčios linkui.

Bažnyčia yra savo rūšies visuomenė, kuri yra reikalinga visų savo narių sandarbininkavimo, kad pasiektų tuos tikslus, dėl kurių yra įsteigta, būtent žmogaus asmens tobulumą ir gerovę.

Kūno reikalus galima aprūpinti įvairiais būdais; priklauso tai nuo įvairių aplinkybių, todėl ir valstybių gali būti daug. Bažnyčia priešingai gali būti tik viena visam pasauliui, nes vienas yra Dievas, kuris paliko visiems vienodas priemones eiti prie galutinio tikslo. Nėra tad leista žmogui pasirinkti sau tą, ar kitą Bažnyčią, tą ar kitą tikėjimą sulig savo pamėgimu, bet privalo priklausyti prie vienos katalikų Bažnyčios.

1. Kiekvienas katalikas privalo nelaužyti Bažnyčios įstatymų, bet juos pildyti sąžiningai. Kiekvienas tuo žvilgsniu nusi Kaltimas daro skriaudą Bažnyčiai. Todėl Bažnyčia liepia užsidėti mėlyną stulą, kuomet klausoma išpažinčių, yra tai ne vien valdžios, bet ir nuliūdimo ženklas dėliai žmogaus nuodėmių.

2. Darbo žvilgsniu Bažnyčia turi trejopą pareigą: a) Mokyti, b) Dalinėt šv. sakramentus, c) Ganytojaut. Visi katalikai privalo prisidėti sulig savo išgale ir aplinkybėmis prie tų darbų.

3. Katalikai privalo pastatyti bažnyčias, mokyklas; privalo prisidėti prie Bažnyčios tarnų užlaikymo, privalo palaikyti katalikišką spaudą, knygas. Remti savo centais bedieviškąją spaudą lygu yra tikėjimo ir Bažnyčios išdavystei.

4. Katalikas privalo remti misijas, nes Kristus yra davęs paliepinimą apsakinti evangeliją visam pasauliui. Jeigu jų niekas nerems, tai misijonoriai neturės galimybės net nukeliaut ten, kur jų darbas yra reikalingas.

5. Katalikas, apdovanotas dvasios turtais, gabumais: muzikos, poezijos, literatūros, dailės srityse, privalo savo gabumų dalį, panašiai kaip turto, pašvesti Dievo namų ir pamaldų papuošimui.

Labai liūdna ir skaudu, kuomet katalikas, apdovanotas talentais sakosi Bažnytinėje srityje neturįs įkvėpimo. Pras tas tai bus katalikas.

6. Katalikai privalo auginti savo vaikus katalikiškoje dvasioje, to dėliai bedieviškose valstybėse privalo savo lėšomis steigti mokyklas, jas užlaikyti, o kas svarbiausia — siųsti savą vaikus ton mokyklon, nes neužtenka pasistatyti sau mokyklą, o paskui laikyti ją tuščią.

Daug yra dar nesusipratusių šiuo žvilgsniu lietuvių. Keli centai jiems yra brangesni ir meilesni, negu vaiko siela, o sakosi myli savo vaikus. Tai nėra katalikiška meilė, o gyvuliška, kurioje sielų meilė neturi sau vietos, panašia meile karvė myli savo veršį, katė kačiuką ir t.t.

7. Kiekvienas katalikas privalo prisidėti prie parapijos užlaikymo ir gyventi parapijos gyvenimu.

8. Prigulėti prie labdaringų draugijų. Bažnyčia siekia ugdyti žmonių širdyse ne vien Dievo, bet ir artimo meilę, kaip būtina išvadą iš Dievo meilės, o artimo meilė yra neįmanoma be gailėstingų darbų. Reikia tad susirūpinti gailėstingais darbais. Pavargėlių neorganizuotas šelpi-

mas neturi gerų padarinių, nes plačiai atidaro duris visokioms apgaulystėms ir išnaudojimams.

Kokios rūšies pavargėlius katalikas privalo šelpti?

Pirmoje eilėje savo tautos pavargėlius. Meilė, o tuom pačiu ir labdarybė, kuri plaukia iš meilės, turi būti teisinga. Juk niekas nepagirtų tokių tėvų, kurie išmestų į gatvę savo vaikus, o pilną būtą prisivarytų svetimų. Pirma reikia aprūpinti savuosius; to reikalauja prigimties dėsniai, o paskui, jeigu turime galimybės, atsižvelgti ir į kitus.

Pavargėlis nėra vien tik tas, kuriam trūksta duonos, ar pastogės, bet kiekvienas, kurį slėgia kokia nelaimė, ar sloga.

9. Čionai prasideda tėvynės meilės klausimas, kuris yra tiek platus, kad reiktų naujos paskaitos, kad jį tinkamai išgvildenus. Tenka šioje vietoje trumpai pažymėti, kad nors katalikas būtų gimęs ir augęs svetimoje šaly ir tos šalies pasidarys piliečiu, vis vien negali pasiliuosuoti nuo pareigų, kurios jį riša su jo broliais, su giminėmis ir su tauta, iš kurios yra kilęs.

Jeigu visi katalikai taip suprastų savo pareigas, kaip čionai suglaustai tapo išdėstyta, neilgai trukus švęstumėm šventę to laimingo įvykio paminėjimui, kuriame išsipildytų Kristaus troškimas, kad būtų vienas Ganytojas ir viena avidė.

(Pabaiga).

VIEŠPATIES JĖZAUS PAŽADĖJIMAS.

Viešpats Jėzus pažadėjo šv. Margaritai laiminti tiems namams, kuriuose bus išstatytas jo Širdies paveikslas: 1. Aš atnešiu ramybę į jų šeimas. 2. Aš palaminsiu namams, kuriuose bus viešai laikomas ir garbinamas mano Širdies paveikslas.

P E T R U K A S .

Birželis, 1912 m.

Tėtis šiandien per pietus pasakė, kad Viešpats Jėzus nėra Dievas, o tik toks pat žmogus, kaip ir mes. Aš verkdamas kartočiau: „Ne, ne, Viešpats Jėzus yra Dievas, misijonorius tai pasakė!“ Tą patį sakė Jonukas. Elenytė-gi nušokusi nuo kėdės, pakėlė rankas aukšty n šaukdama: „Jis yra Dievas. Taip, yra. Kunigas taip sakė.“ Brangusis Tėveli, melski karštai už tėtį ir atsiųsk man kokią nors knygelę, kad tėtis, perskaitęs ją atsiverstų ir vėl tikėtų. Jūs mums sakydavote, kad mokytumė savo tėvus ne tiktai pavyzdžiu, bet, kad jų intencija melstumės ir graužtumės. Todėl aš kas vakaras kalbu ražančių ir po kiekvienos paslapties pridėdu: „Brangiausias Jėzau, atversk mano tėtį! Kai gaunu saldainių, tai pusę atiduodu vargšams ir prašau, kad melstųsi už tėtį.

Tavo Petriukas.

Liepos, 1912 m.

Maloningasis Tėveli!

Pranešu naujieną! Mano mamytė dabar, kaip ir aš, kasdien eina prie Komunijos. Iki šiol vaikščiojo tik sekmadieniais. Kartą paklausiau jos: „Mamyte, kodėl neini prie šv. Komunijos kasdieną, kad tėtis atsiverstų?“ Bet ji prispaudė mane prie krūtinės ir nieko neatsakė. Sekančią dieną ji nuėjo su manim į bažnyčią ir nuo to laiko eina kasdien su Jonuku ir manim prie Švenčiausio. O, kaip aš esu laimingas! Gal ir tėtį atversime!

Petras.

Rugpiūtis.

Dabar turime atostogas, kurių aš taip laukiau! Nuėjom kartą prie jūros. Aš pagavau net 300 vėžių, o Jonukas 400. Elenytė juos išvirė ir turėjom pikniką tarp akmenų. Paskui pagavome sepi ir didelį

raudoną krabą. Pastatėm juos vieną priešais kitą. *Krabas* nugalėjo, o *sepis* pabėgo. Grįždamas namo, sutikau gatvėje mažą berniuką, renkantį skudurus. Nebuvo jis aukštesnis už mano tėtės čebatus. Ant pečių nešė popierinį maišelį, kuris buvo sunkesnis už jį patį. Buvo labai šalta ir lijo lietus; berniukas-gi buvo basas. Ėjo jis, ieškodamas popierio, nuo vieno krepšio prie kito. Trys išdykėliai, norėdami atimti nuo jo maišą, puolėsi ant jo. Vargšas berniukas pradėjo verkti ir pasileido bėgti. Tie trys bėgo paskui jį svaidydami akmenis. Aš tuoj šokau ant didžiausio, parodydamas viską, ką tik mokėjau padaryti kumščiomis. Kai jau tas gavo gana ir pabėgo su draugais, paklausiau vargšo berniuko: „Kaip Tu vadini esi?“ — „Stepas“ — „Kur gyveni?“ — „Prie tilto.“ — „Kur Tavo batai?“ — „Neturiu.“ — „Eikš, mamytė Tau duos.“

Atvedžiau jį pas mamytę ir ji davė jam mano senus batus. Paskui aš jį paklausiau: „Turi žaisti rituliukus?“ — „Ne.“ — „Eikš aš Tau duosiu savo.“ Prikimšau jo kišenės rituliukais, o jis šypsodamas nuėjo, godžiai kramtydamas riekę duonos su sviestu.

Aš buvau laimingas! Tėvelis mums kartą sakėte, kad visą, ką mes vargšams darome, darome pačiam Jėzui. Šokinėjau iš džiaugsmo. Pasišaukiau mamytę ir garsiai rėkiau: „Valio, daviau pusę savo žaislų ir batus Jėzui!“ Dabar tai jau tikrai tėtis atsivers!

Petras.

Rugsėjis.

Brangusis Tėveli!

Tik ką grįžau nuo Mevos upės. Gaudžiau tenai su Jonuku ir Elenyte turklius. Norėdami patekti ant salos, bridom per vandenį. Elenytė bijojo paskęsti, taigi aš, paėmęs ją ant pečių, pernešiau. Jonukas

buvo vežiku, taigi varė mane, suduodamas botagu. Tėvelis gal dar nežinai, kaip mes gaudom turklus? Turime tris didelius, medinius peilius. Jais parašome ant smėlio kas mums į galvą ateina. Aš parašiau: "Būsiu, kaip ir mano tėtis, kapitonu." Elenytė rašė eiles, kurių mokė savo lėlę, o Jonukas — uždavinius. Iš kiekvienos raidės iššokdavo turklus. Elenytė persigandusi rėkė, mes gi visiškai nesibijom ir prigaudėm jų net 200. Dabar pasakysiu Jums paslaptį.

Praslinkus mėnesiui po misijų, laike šv. Komunijos, prisiminiau pamokslą apie nuodėmę ir apie mažą kankinį Tonkiną, kuris velijo mirti, negu sunkiai nusidėti. Tuomet prašiau Jėzaus, kad duotų man geriau mirti, negu sunkiai nusidėti. Manau, kad prašymas mano patiko Jėzui ir todėl dabar kas vakaras po ražančiaus kalbu tėčio intencija: "Mano Jėzau, prašau Tavęs, duoki man greičiau mirti nei nusidėti sunkiai." Ar tai gerai?

Tavo Petras.

Spalis.

Mokslas jau prasidėjo. Šiandien išmokau atmintinai vardus visų Garonos įtakų. Dabar keletą paslapčių. Labai mėgstu eiti bažnyčion, kai ten nieko nėra. Tuomet esu visiškai vienas su Jėzumi ir galiu su Juo laisvai pasikalbėti. Kartais Jis man atsako, kartais ne, bet ir tuomet esu laimingas, nes žinau, kad esu prie Jėzaus. Nuolat prašau Jo, kad atverstų tėtį. Išėidamas iš bažnyčios kalbu: "Viešpatie Jėzau, norėčiau su Tavim ilgiau būti, bet juk turiu mokytis. Taigi prižadau Tavęs niekuomet neužmiršti ir dirbti visą dieną del Tavęs. Kartą kunigas mums sakė, kad dirbdami del Tavęs, meldžiamės."

Mokykloje, laike pertraukos, vaikštinėju apie koplyčią, kad tik būti arčiau Jėzaus. Išėjęs pasivaikščioti žvalgausi po apylinkes, ieškodamas bažnyčios, kad pa-

sakyti Jėzui "Labą dieną!" Nakčia, būdamas jau lovoje, atsigrėžiu bažnyčios pusėn ir sakau Jėzui "Labanakt." Įsivaizdinu, kaip yra gražu danguje, kur Dievulis yra nuolat. Bet kur bus mano tėtis? Tėveli, melski už jį.

Tavo Petras.

Lapkritis.

Gaila, kad Dievulis neatverčia tėčio. Prašau to pas Jį nuolat. Bet vakar atėjo man galvon mintis, kad trys dalykai yra reikalingi sielos atvertimui: malda, mokymas ir kentėjimai. Meldžiuosi daug ir netgi mokau, bet dar niekuomet nekontėjau. Todėl prašau Jėzaus, kad leistų man kentėti ir tuomi atlyginti Jam už tėčio nusidėjimus ir keiksmus. Tėtis visuomet sako mamytei, kad Jėzus Kristus nėra Dievas, kad tikybą ir kitus dalykus išgalvojo patys kunigai.

Tą knygą, kurią man Jūs davėte, tėtis perskaitė, bet pasakė, kad ji nieku neparemta. Jis dar sakė, kad pragaro visiškai nėra ir, kad jis niekuomet neis išpažinties. Mes visi esam del to labai nuiliudę, o mamytė dažnai net verkia.

Petras.

Gruodis, 1912 m.

Sekmadienį po šv. Komunijos, išgirdau Jėzaus balsą šaukiantį: "Petreli, norėtumei mirti, kad atversti tėtį?" "O taip, taip!", atsakiau greitai. "Bet turėsi daug kentėti." — "Gerai, jei tik Tu, Jėzau, man padėsi, su noru pildysiu Tavo valią. Esu jau pasiruošęs mirtin!" Gal ir nusidėjau, sutikdamas be pavelinimo. Ar blogai padariau, Tėveli?

P. S. Tėtis nori pereiti į kitą garnizoną: už mėnesio išvažiuojame.

Petras.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys.

Raupsuotas Kunigas.

Mirė didvyris kunigas. Jis pasiaukojo. Jis liko auka.

Kun. Pranciškus Salezietis Nikulio gimė Francijoje 1865 m. Jis vėliau liko kunigas ir vienuolis, maristas. Būdamas 28 metų jis išplaukė į Okeaniją kaip misijonierius. Jis šį darbą dirbo per 36 metus Fiji Salose. 1913 metais jis pasisiūlė užimti kapeliono vietą Makogia. Kapelionu prieš tai buvo Tėvas Schneider, kuris žuvo ant jūros.

Makogia yra Fiji Salose visų raupsuotųjų miestelis. Raupsai yra baisiausiaji liga, nuo kurios žmogus gyvas pūva. Tai dažnai tęsiasi ilgus metus.

Kunigas Nikulio pasiaukojo patarnauti tiems nelaimingiems ligoniams. Jis dirbo prie jų devynis metus. Jo sveikata labai sumenkėjo. Buvo pasirengęs iškelti pasilsėti, bet pastebėjo ant savo kūno tos baisiosios ligos ženklus. Dabar jis sugryžo prie raupsuotųjų jau ne kaip kapelionas, bet kaip raupsų auka laukti savo mirties.

Kunigas Nikulio nei kiek nenusiminė. Išgirdęs iš daktarų lūpų, kad jis užsikrėtęs raupsų liga ir, kad pagal įstatymus privalo apsigyventi tarp raupsuotųjų, kunigas pakėlė balsą ir linksmai užgiedojo "Magnificat."

Tėvas Nikulio turėjo karklų budelę ir mažą koplytelę. Jis ten gyveno ir kasdien laikė šv. Mišias. Jam prie Mišių tarnavo kitas raupsuotis, kurio abi kojos buvo nupuvusios ir nupiautos.

Tėvui Nikulio ne labai ilgai teko kentėti. Jo sveikata prieš tai labai buvo sumenkėjus, kūnas silpnas. Baisioji raupsų liga netruko jį sugrauzti. Jis meldėsi ir dirbo raupsuotųjų naudai iki paskutinei savo gyvenimo valandai.

Daug atsivertimų.

ROMA. Vyskupas Jules Conez atsisakė nuo pareigų ėjimo po 40 metų nuolatino įtempto darbo. Jis buvo Apaštalinis Vikarijus Basutų žemės, Pietų Afrikoje.

Jo apaštalavimo laikas pilnas Dievo palaimos. Jis pradėjo savo darbą būdamas 29 metų. Tuomet jo vikarijate buvo 4000 katalikų su aštuoniomis parapijomis ir 12 mokyklų (1894 metais). Dabar ten yra 55,000 katalikų, 10,000 besirengiančių priimti krikštą, 137 bažnyčios ir koplyčios, 130 mokyklų ir dvi kolegijos.

Jo Malonybė gimė Francijoje, Nancy vyskupijoje, 1865.

SAN JOSE. Iš čia pranešama, kad Tėvas Hubbard, jezuitas su keturiais savo draugais Rodericku, Kennethu Chisholmu, Charles Bartlethu ir James Barro-n'u pakliuvo baidion Alaskos audron. Tėvas Hubbard yra Santa Clara Universiteto profesorius ir drąsus, nenuilstas tyrinėtojas.

Šiuo kartu jis norėjo ištirti du ledinius ugnikalnių, žinomus kaip "Moon-craters of Alaska."

Jie iškeliavo gegužės 16 d. Su savim pasiėmė fotografavimo aparatą, žemės tyrimo priemones ir kitus dalykus, reikalingus moksliskiemis ištyrimams.

Atlikus jiems pirmą kelionės dalį, pagavo juos baidios audros, vėjai, vėsulos. Dešimts dienų jau jie pasilieka toje pačioje vietoje. Neturint ką daryti, tėvas Hubbard ėmė rodyti judamuosius paveikslus vietiniems gyventojams indijonams, eskimams ir baltiesiems. Visi jie jo paveikslus ir paaiškinimus sutiko su didžiausiu džiaugsmu ir pasitenkinimu.

Misijų Ivairybės.

PINGNAM. (Kinija). Amerikos misijonieriai iš Maryknoll yra apsisostę

Wunchow'e Pietų Kinijoje. Iš čia jie varo misijų darbą. Pingnam'e jie įsteigė "Misijų Kalbų" mokyklą. Be to, jie yra gerai susipažinę ir su medicinos mokslu.

Kinijoje dabar eina nuolatos naminis karas. Kareiviai aprūpinti moderniais ginklais, bet neaprūpinti modernėmis priemonėmis aprūpinti sužeistuosius. Dabartiniai ginklai greitai ir daug sužeidžia. Sužeistųjų nėra kam lemtai prižiūrėti.

Tą priežiūrą apeliokėse Wunchow ir Pingnam atlieka Maryknoll misijonieriai. Jie aprūpina abiejų kariaujančių pusių sužeistuosius. Dažnai atsitinka, kad ligoninėje guli greta priešingųjų pusių sužeistieji. Jie nejučia jokios neapkantos kitas kitam.

Mat, naminiai karai Kinijoje yra tik įvairių generolų ambiciniai užsivarinėjimai.

Vienas misijonierius kartą nugirdo dviejų kareivių trumpą pasikalbėjimą. Vienas jų klausė antro: "Kas tave sužeidė, — priešas ar draugas?" "Abu" — atsakė antrasis. Čia nežiūrint skausmų abu pasileido juokais.

Gydymo ir ligonių globojimo darbas daro daug prietelių misijonieriams. Ligoniniai noriai klauso pasakojimų apie tikėjimą, Bažnyčią ir jos darbus.

Kalėjimo viršininkas — apaštalas.

Pekinge leidžiamas "Bulletin Catholique" praneša apie atsivertimą ir darbus vieno kiniečio, kurs buvo kalėjimo viršininkas, Tscheschowe (Čyli Kinijoje).

Tas jaunas stabmeldys eidamas savo pareigas arčiau pažino fizišką ir morališką kalinių skurdą. Jis ieškojo knygose tokių minčių, kurios galėtų sumažinti žmogaus kentėjimus. Vieną vakarą jam pateko į rankas viena katalikiška knyga, kurioje buvo aiškinamas tikras tikėjimas, sulygintas su stabmeldiškom kiniečių pažiūrom ir tikėjimu.

Ta knyga tapo jam apreiškimu. Jis ėmė pas misionierius mokytis katechizmo

ir paskui, dar pats stabmeldžiu būdamas, aiškino jį kaliniams. 30 kalinių mokėsi iš pradžių tikėjimo dalykų pakviestiems misionieriams vadovaujant. Tėvas Cenys kalbėjo kaliniams sargų arba batsiuvių salėje. Kas sekmadienį klausytojų skaičius didėjo. Po 10 mėnesių buvo jau 60 pakrikštytų. Per Kalėdas 1929 m. jie ėjo prie pirmos Komunijos.

Štai ką gali vienas žmogus. "M."

Atidengta Šventojo Tėvo Pijaus XI Stovyla.

Pažymėtinas Šventojo Tėvo Pijaus XI pagarbai atidengtas paminklas Desio mieste, arti Milano, Šventojo Tėvo tėviškėje, kur yra gimęs ir augęs.

Tas paminklas — tai Pijaus XI stovyla, pastatyta priešais bažnyčią, kurioje jis krikštytas birželio 1 d., 1857 metais.

Atidengimo iškilmėms pirmininkavo miestelio majoras Giulio Gavazzi. Jo lėšomis stovyla padirbdinta.

Gavazzi yra turtingas Lombardijos imoninkas. Jis visais laikais draugingais ryšiais buvo surištas su Achille Ratti — Šventuoju Tėvu Pijum XI. Jis pats tą stovylą sumanė ir skulptoriui nurodė bruožus, kaip tas darbas turėtų būt atliktas.

Skulptorius yra žinomas menininkas prof. Dressler. Stovyla yra 3 ir pusės metrų aukšta. Šventasis Tėvas apsisėjęs pontifikaliais rūbais, tiara ant galvos, sėdi kilnojamam soste ir laimina žmones.

Stovyla pastatyta ant keturkampio akmens iškėlimo. Iš visų keturių iškėlimo kerčių tryška vanduo (fontanos). Priešaky ant vidurinio akmens (marmuro) iškėlimo yra iškalta simbolinė grupė iš Šventojo Tėvo gyvenimo: laipiootojo po kalnus virvės ir kirvelis, taipat didis skaičius knygų tarpe Alpinų gėlių.

Apatiniai paminklui akmens pamatai padėti birželio 29 d., 1929 m. Pati stovyla yra iš žalvario.

MUSŲ DARBAI

Vyskupas P. Būčys Dėkoja Federacijai.

L. R. Kat. Federacija, sužinojusi, jog buvusias jos pirmininkas kun. P. Būčys yra paskirtas Šv. Tėvo vyskupu, pasiuntė sveikinimo telegramą, į kurią malonėjo J. E. vysk. Būčys atsakyti sekančiu laišku: Maloningam

Kun. Ign. Albavičiui

717 W. 18th Str.

Chicago, Ill.

Roma (105), Vicolo di S. Nicolo
da Tolentino 31; 1930-VII-10.

Didžiai Gerbiamasis Kun. Pirmininke!

Nuoširdžiai ir karštai ačiū Tamistai ir visai Tamistos garbingai vedamai Amerikos Lietuvių R. Katalikų Federacijai už malonią pasveikinimų telegramą. Lai Dievas gausiomis malonėmis atlygina Tamistai ir Federacijai už širdies gerumą, už atmintį, už linkėjimus! Aš dar prašau ir maldų, nes darbo daug ir piūtis didelė, o spēkų maža.

Dabar mano gyvenimas visas supurtytas, tai nei ilgesnio laiško tvarkingai parašyti nesugebu. Kai šis raštas Chicago ateis, jau beveik bus Tamistos, Didžiai Gerbiamasis Pirmininke, Šventojo Globėjo diena. Taigi prie padėkos prašau priimti ir pasveikinimo nuoširdžius bei karštus jausmus.

Visa širdimi Tamistai atsidavęs

† Petras, Olimpo tit. vyskupas.

J. E. vysk. Būčiui, priimant vyskupo šventimus, suteiktas PETRO vardas. Linkime, kad jo vardas taptų simbolis Rytų Bažnyčiai ir visos slavų tautos susivienytų su Šventojo Petro, pirmojo Popiežiaus, sostu.

Pirmieji Erškėčiai.

ROMA, VII-11 ("Ryto" inform.). Po to kai seniausioje Romos šv. Klemenso bazilikoje kun. Dr. Pranciškus Būčys,

Lietuvos Universiteto profesorius ir Marijonų kongregacijos generolas gavo vyskupo šventimus bizanto—slavų apeigose iš J. E. Kirilo Kurtev'o, tituliarinio Briulosa vyskupo ir Apaštališko Administratoriaus Bulgarijoje rankų, lenkai pradėjo nerimti. Į šventimus buvo susirinkę daug žmonių. Jų tarpe matėsi J. E. arkiv. d'Herbigny, keli vyskupai, Lietuvos atstovas prie Kvirinalo p. Čarneckis ir kiti lietuviai gyvenantieji Romoje. Bet ypač gausus būrys lenkų teikėsi atsilankyti.

Naujai išvestasis vyskupas J. E. Būčys tą pačią dieną suteikė kunigo šventimus kunigaikščiui Volkonskiui.

J. E. Būčys bus Apaštališkas Vizitatorius ir Administratorius iškrikusių po visą pasaulį rusų unitų. Kadangi nemažas unitų skaičius gyvena Lenkijoje, tai visai suprantamas lenkų susirūpinimas, kad lietuvis (o ne lenkas) yra tapęs unitų dvasiškuoju vadovu.

Blogos valios vedami, lenkai skleidžia Romoje apie J. E. Vyskupą P. Būčį pikčiausius šmeižtus, vadinami jį "heretiku." Girdi rašydamas apie šv. Stanislovą J. E. Būčys rašė apie šv. Stanislovą savo daktariškoje dizertacijoje. Tą dizertaciją universitetas priėmė ir suteikė teologijos daktaro laipsnį.

Šie lenkų šmeižtai, skleidžiami Romoje apie J. E. vysk. Būčį, be abejo, nė kiek nepažeis jo prakilniosios asmenybės nei šv. Sosto tikinčiųjų akyse.

Kolegijos Remėjai:

Mar. Želionienė New Britain, Conn. 3.00
26 Kol. Rem. sk. Chicago, Ill. . . 40.00
A. Sterbaitis Waterbury, Conn. . . 5.00
(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas
Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

MARIAN HILLS, ILL. *Iškilmės.* Liepos 15 ir 16 d. Tėvų Marijonų naujokyno namuose, kuriuose randasi ir laikinoji bernaičių kolegija, įvyko didelės iškilmės. Kas metai pradžioje liepos mėnesio yra laikomos aštuonių dienų šv. rekolekcijos, kurioms pasibaigus priimami į vienuolija nauji nariai.

Šiemet šv. rekolekcijas vedė kun. A. Bublys, M. I. C. Į Tėvų Marijonų naujokyną liko priimti sekantieji jaunikaičiai:

Petras Malinauskas, Švenč. Trejybės parapijos, Wilkes-Barre, Pa.

Petras Rakauskas, Vincas Sabas ir Antanas Tutkus; visi trys šv. Petro par., So. Boston, Mass.

Antanas Sandys, šv. Kryžiaus parap., Mt. Carmel, Pa.

Vincas Norkus, Visų Šventų par., Chicago, Ill.

Andrius Vilkišius, šv. Juozapo parap., Lowell, Mass.

Juozas Kuprevičius ir Antanas Kacevičius; abudu šv. Kazimiero par., Providence, R. I.

Benediktas Sacevičius, Šv. Jurgio par., Chicago, Ill.

Antanas Mažukna ir Martynas Kazlauskas; abudu šv. Kazimiero par., Worcester, Mass.

Povilas Žolynas, Aušros Vartų par., Chicago, Ill.

Stasys Vaičaitis, šv. Juozapo parap., Mahanoy City, Pa. ir

Albinas Juodka, Šv. Pranciškaus par., Lawrence, Mass. Viso 15.

Pačios didėsės iškilmės — įžadų priėmimas arba profesija įvyko ant rytojaus 16 dieną Švenč. Panelės Marijos Karmelitų Škaplieriaus šventėje. Iškilmėse dalyvavo daug dvasiškijos ir svečių, atvykusių net iš toli pas savo gimines ir pa-

žįstamus. Viso 16 naujokų priėmė pirmuosius įžadus. Tokiu būdu Tėvų Marijonų Vienuolija Amerikoje padidėjo 16 žmonėmis.

Pirmuosius įžadus priėmė sekantieji broliai:

Jonas Buja ir Juozas Sabaliauskas, abudu šv. Juozapo par., Lowell, Mass.

Vincas Andriuška ir Pranas Morkūnas; abudu šv. Kazimiero par., Worcester, Mass.

Mikas Juodka ir Jonas Banys; abudu šv. Pranciškaus par., Lawrence, Mass.

Eduardas Kubaitis, Bronius Gebevičius ir Juozas Švambrys; visi trys šv. Baltarmiejaus par. Waukegan, Ill.

Juozas Dambrauskas, Juozas Gricius abudu iš šv. Petro ir Povilo par., Elizabeth, N. J.

Petras Martinkus, Šv. P. M. Gimimo par., Chicago, Ill.

Albinas Sinkevičius, Dievo Apveizdos par., Chicago, Ill.

Kazimieras Baguslovas, Visų Šventų par., Chicago, Ill.

Bays Ivanauskas, šv. Antano par. Detroit, Mich. ir

Aleksandras Kinsgaila, Aušros Vartų par., Chicago, Ill.

Matant tokį gražų būrį jaunikačių, siekiančių tobulybės šiame gyvenime ir norinčių pasišvęsti Dievo garbei, ima džiaugsmas visus, kuriems rūpi, kad lietuviai katalikai Amerikoje stiprėtų ir siektų šviesesnės ateities. Dieve, jiems padėk!

M. I. C.

YONKERS, N. Y. Liepos 28 d. buvo gedulingos pamaldos Šv. Marijos koplyčioj, Yonkers už a. a. kun. M. Cibulskio sielą. Šias pamaldas laikė kun. P. Karalius iš New Yorko. Tuomi pasirūpino Moterų Šv. Altoriaus Draugystė. B. L.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Ar gerai daro katalikiškų laikraščių redaktoriai, dedami Jėzaus Kristaus ir šventųjų paveikslus į laikraščius, kuriuos nekurie žmonės išmeta laukan arba pavartoja susivynioti ką nors? **Paveikslų Ginėjas.** Chicago.

ATSAKYMAS. Jau tau buvo paaiškinta, kad gerai daro redaktoriai, dėdami paveikslus, bet netinkamai daro žmonės, juos mesdami. Bet tas paaiškinimas tavęs nenuramino, nepatenkino ir tu darai visiškai netikslus palyginimus.

Jei tu kaltini redaktorių už dėjimą į laikraščius Jėzaus Kristaus ir šventųjų paveikslų dėl to, kad nekurie žmonės tų paveikslų tinkamai nepagerbia, tai aš tau sakiau ir sakau, kad, taip darydamas, tu turi kaltinti Dievą Tėvą, patį Jėzų Kristų, Katalikų Bažnyčią, Jėzaus įsteigtąją ir tuos visus, kurie piešia paveikslus ir juos visur platina; dalinai reiktų kaltinti ir tuos, kurie juos perka ir pats save turėtų kaip kada pakaltinti, jei tuos paveikslus ir paveikslėlius vartoji.

Tu sakai, kad kalti redaktoriai, kad jie deda į laikraščius Jėzaus Kristaus ir šventųjų paveikslus, kuriuos nekurie žmonės paniekina numesdami.

Paveikslai yra menkesnis dalykas negu pats Jėzus Kristus — ar ne? Tavo nuomone redaktoriai turi būti kalti, kad duoda progos žmonėms paniekinti paveikslus; tai nuosekliai galvodamas, tu turi tvirtinti, kad dar kaltesnis Dievas Tėvas, kuris kaip ir redaktorių, patalpindamas ne paveikslą, bet savo Sūnų Jėzų Kristų pasaulyje, kaip kokiam laikraštyje, davė progos žmonėms baisiausiai išniekinti Jėzų Kristų.

Tu apie Dievą Tėvą tyli, Jo nekaltini. Labai gerai ir teisingai darai. Jis nekaltas. Jis per Jėzų Kristų atnešė žmo-

nėms išganymą, nors ne visi ta dovana naudojami. Daug žmonių žuvo. Daug jų žus. Bet ir labai daug išganytų.

Tu turėtum tylėti apie redaktorių, jų nekaltinti. Jie panašiai Dievui Tėvui rodo per paveikslus žmonėms Jėzų Kristų, primena Jo atneštąjį išganymą ir ragina juomi naudotis. Jie neturi intencijos niekinti Jėzų.

Gražūs paveikslai labai daug žmonių paragina karščiau garbinti Jėzų, Jį mylėti, Jam tarnauti ir t.t. Iš to labai daug garbės yra Dievui ir naudos žmonėms.

Ta garbė Dievui ir nauda žmonėms yra daug didesnės vertės, negu tas neva "išniekinimas," kurį tu matai.

Dievas, siųsdamas savo Vienatinį Sūnų ant žemės, matė ir žinojo, kad Jį daug žmonių paniekins ir jie žus, bet siuntė, nes matė taip pat ir tą garbę Dievui ir tą naudą žmonėms, kuri ateis iš Jėzaus atėjimo į žmonių tarpą.

Tu teisini žydus, kurie Jėzų Kristų išniekino, sakai, kad jie nežinojo, kas Jis yra. Tai privalai teisinti ir žmones, kurie numeta laikraštį su šventu paveikslu, nes jie nežino, kad jie netinkamai daro ir jie neturi nei jokios blogos intencijos, nei keršto, nei noro paniekinti.

—o—

Man rodos, kad tu nori įtikinti, kad redaktoriai kalti už dėjimą į laikraščius šventųjų paveikslų, nes jie žina, supranta, kad nekurie žmonės, nieką nebudami, numestus laikraščius su tais paveikslais ir taip įvyks išniekinimas jų. Tu norėtum, kad jie sustotų dėje.

Jei taip, tai tu panašiai galvodamas, turi sakyti: "Kaltas yra Jėzus Kristus, kad Jis įstatė Šv. Sakramentą ir Jame pasiliko pats, nes Jis labai gerai žinojo ir suprato, kad daug žmonių, nieka nebudami, o kiti net žinodami, su bloga in-

tencija, nevertai Jį priims šv. Komuni-
joje, o kitį kitaip išniekins. Jis turėjo su-
silaikyti ir neįstatyti Šv. Sakramento.”

Bet tu to nepasakysi; ir gerai. Taip
nei negalima sakyti. Taippat galvok ir
apie redaktorius.

Man rodos, galutinai, turėtum kaltinti
tuos, kurie piešia ir spausdina paveikslus.
Jei artistai nepieštų paveikslų, tai
jų niekas nevertotų ir išniekinimo nebūtų.

Bet niekas pasaulyje artistų už piešimą
paveikslų nekaltina; priešingai, juos
visi giria, jų paveikslus perka ir didelius
pinigus kartais moka.

Gi pasitaiko, kad tuos paveikslus ir
numeta, ir sudegina, ir musėms leidžia
teršti.

Paveikslai turi būt naudojami ir baž-
nyčiose, ir namuose ir privatinuose kam-
bariuose ir laikraščiuose, kaip priemonė
kelti žmonių mintis ir širdis prie Die-
vo; kaip priemonė stiprinti ir gaivinti
tikėjimas, nežiūrint to, kad nekurie žmo-
nės nemokės tuomi pasinaudoti.

Reikia mokyti žmones paveikslais ge-
rai naudotis, o nekaltinti tų, kurie pa-
veikslus rodo per laikraščius, ar kitaip
kaip, ir nereikalauti, kad jie sustotų.

Daug žmonių nesinaudoja sakramen-
tais, daug jais blogai naudojasi, todėl
Bažnyčia mokina žmones, kaip gerai jais
naudotis ir nesustoja juos dalinus, nors
ji žino, kad nekurie padarys jiems išnie-
kinimą.

Kaip gi čia išrodytų, kad kas imtų
šaukti Bažnyčiai: “Nedalink sakramentų,
nes nekurie juos išniekina.” Ji nesusto-
tų dalinus, kaip iki šiol nesustojo.

DIENRAŠTIS “DRAUGAS”

kas metai turi dvi gražias pramogas va-
saros metu — piknikus. Į juos suvažiuo-
ja tūkstančiai “Draugo” ir katalikiškos
spaudos prietelių, remėjų. Pasidaro it
koks didelis jomarkas. Seniai matyti pa-
žįstamieji čia susieina, pasikalba; įvairių

kolonijų darbuotojai arčiau pasipažįsta ir
viens kitam patarnaudamas, padaro ka-
tališkiškam dienraščiui paramos.

Amerikoje turime tik vieną katalikiš-
ką dienraštį: “Draugą,” Chicagoje lei-
džiamą. “Draugo” spaustuvėje yra spau-
sdinamas taip gi “Laivas,” daug įvairių
knygų ir ten atliekami visi kiti spaudos
darbai.

Rudenis “Draugo” piknikas įvyks
rugpiūčio mėn. 24 d. Bergman’s Grove,
Riverside, Ill. Bus labai gera muzika. Jau-
nimas galės šokti nuo 2 val. iki saulės
laidos. Restorane prie valgių patarnaus
Chicagoj garsios virėjos. Visos kolonijos
dalyvauja šiame piknike.

“Draugo” Administracija kviečia vi-
sus “Laivo” skaitytojus į ši šaunų pik-
niką. Maloniai praleisit laiką ir paremsite
“Draugą.”

A. † A.

KAZIMIERAS NAUGŽEMIS,

Nuolatinis Marijonų Kolegijos Re-
mėjas, mirė birželio 30 d. 1930 m.
Chicago, Ill. Buvo darbštus, gero bū-
do ir gausiai aukodavo katalikų rei-
kalams. Už jo sielą jau yra atlaiky-
tos dvejios šv. Mišios Marijonų Vie-
nuolyne. Prašome visų Remėjų už jį
sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVE

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.